

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Rimelige Strøe-Tanker ved Kalundborgs i Livet vel meriterede Stads-Satyrikus Jens Baggesens Grav

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1479. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_263-txt-shoot-idm1873.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

26 Hvad siger I, godt Folk!
Jeg glemmer hvor jeg er,
Og stikker ei den Dolk
Men allenfals kun jer?
Nei, I ta'r Feil, godt Folk!
Kun som en Jyde-Tolk
Jer vise, jeg har villet
Det Fine just i Spillet,
Og maae hos jer, saavidt
Som jeg kan skjønne,
Dog have lidt
Gjort mine Hoser grønne.
Jeg, efter fattig Leilighed
Forsøgde i min sure Sveed
En Smule og
"Det søde, bløde Danske Sprog
I dette vanskelige Fag"
Som er endnu den Dag i Dag
Kun slet bebyggt,
Og drevet sygt;
Og drev jeg det just ikke vidt,
Saa trøsted I jer selv jo tit
1480Ved: ultra posse . . .
Dog, Snak! jeg Tosse!
Som husked ikke paa,
I hængt Mands Huus ei maae
Om hængde Folk Man tale,
At her, hvor jeg mig vender,
Jeg er blandt Nemos Frænder,
At her i disse Sale
Han fik sin haarde Dom,
At her hans Navn hos Alle
Er syltet ned i Valle
Som Slægtens Helligdom.
Saa kan Man falde over Sviin,
Og glemme sit Latin.
Saa lad os Modersmaalet hædre!
Der driver jeg det vel lidt bedre,
Og drev jeg det just ikke vidt,
Saa trøsted det jer selv jo tit.
Hvo som gjør Mere end sit Bedste,
Han er en Skielm imod sin Næste.
Dog, lidt vel tørt for jer
Det Ordsprog er,
Det ikke Mellemgulvet ryster
Men falder let for svage Bryster,
Og voldte tit, naar Man det roesde,
Lidt Hoste.
Hver har sin egen Stjerne,
Jeg, for Exempel, vilde gjerne
See til at ha'e mit paa det Tø're,
I helst vil jeres Lire smøre,
Og som Fornuftens ringe Tolk,
I Dag jeg tjener *jer*, godt Folk!
Og drev jeg det just ikke vidt,
Saa trøsted det jer selv jo tit,
Samvittigheden tør ei mukke
Naar man, som Barnet i sin Vugge
Gjør hvad Man kan.
Ja efter min Forstand
Hvis ei Hukommelsen mig svigter,
Er netop denne Trøst det Hele
Som Læserne med deres Digter
Har maattet for det meste dele
I dette vanskelige Fag,
Som jeg har fusket paa i Dag,

Det rene, skjære practiske
Didactiske,
Og drev jeg det just ikke vidt,
Jeg drev det sagtens dog til Skit,
1481Og er da den Opmuntring værdig
Hvorned I lige til i Fjor
Var altid færdig,
Naar Man gik smukt i jeres Spor.
Jeg vendte mig til alle Sider,
Og viisde jer at ei jeg lider
Eensidigheden for min Død,
Jeg viisde jer, hvoraf det kom,
At det gik altid udenom,
Naar I paa Sællandsfaren skjød;
Jeg gav et Vink som skulde vække
Jer til paa rette Kant at knække
Den haarde Nød,
Og til maneerlig at beegne,
Jens Baggesen, hvis op
Han stod med Sjæl og Krop,
Og vilde eder degne.
Jeg vil slet ikke rose
Mig derfor af Forstand,
Thi Konsten er forsand
Saa let som Fod i Hose,
Naar Foden kun er reen,
Saa paa det ene Been
Man allenfalds kan staae
Og drage Hosen paa,
Og Man er frie for Skosen
At, der er Hul paa Hosen.
Men Somme er i Gang, som
Og i Begreb lidt langsom,
Og da jeg dog ei nænner
At narre gode Venner,
Saa vil jeg aabenbare
Jer Kunsten nu forklare.